

[Rytter.]

Jeg ser bort fra, at jeg hørte en Røst her i Tinget, der sagde til det ærede Medlem, at det er urigtigt; jeg skal nøjes med at omtale, hvad det ærede Medlem sagde herom. Det ærede Medlem brugte følgende Argumentation: Professor J. Oskar Andersen og det ærede 5te Medlem for 2den Kreds her i Tinget har begge udtalt deres Tilslutning til Forslaget, som det foreligger. Jeg maa sige, det overrasker mig, at det ærede Medlem bruger den Slags Argumenter. Jeg sætter overordentlig Pris paa Professor J. Oskar Andersen i mange Henseender, men paa dette Punkt, med Hensyn til Spørgsmaalet om de kirkelige Midler, har han været os, det konservative Parti og den danske Kirke en meget dyr Mand, idet han var Ophavsmanden til den — jeg maa bruge et parlamentarisk Udtryk: meget uheldige Dagsorden, der blev stillet her, som gav Ministeriet Syndsforladelse for hele dets Fortid paa dette Omraade. Den blev ikke vedtaget, men derfor har det konservative Parti jo alligevel udtrykt sin Tilgivelse af det, der var sket. Jeg kan derfor forstaa — det er rent menneskeligt forklarligt —, at Professor J. Oskar Andersen ogsaa mente, det kunde være ganske interessant, hvis hele Rigsdagen delte det Synspunkt, han havde dengang. Men at det ærede Medlem paaberaaber sig det ærede 5te Medlem for 2den Kreds, forekommer mig meget mærkværdigt, thi det var jo netop det ærede 5te Medlem for 2den Kreds's Udtalelse i Gaar, som gjorde, at jeg kunde forstaa, at visse Ting næppe var blevet gjort af de menige Medlemmer klart, og det var derfor, jeg tog Ordet for at berigtige, for at vise, hvorledes Situationen var. Derfor forekommer det mig ikke afgørende, hvad det ærede 5te Medlem for 2den Kreds sagde, dengang det ærede Medlem havde den Anskuelse og de Kendsgerninger at holde sig til, som fremgik af hans Tale i Gaar. Et andet Spørgsmaal er, om det ærede Medlem, efter at han nu er gjort opmærksom paa, hvordan Situationen er, vil sige det samme: Jeg er fuldt ud tilfreds med denne Formulering.

For Resten synes jeg, det er lidt besynderligt, at en Fører, det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, paaberaaber sig de menige Medlemmers Anskuelse, thi det er jo Førerne, der bestemmer Farten, og skønt jeg ikke sætter min Overtalelsesevne særlig højt, kunde jeg ogsaa give en Forklaring, hvorved jeg kunde faa de menige Medlemmer til at følge mig. Jeg skal prøve at give den; den vil blive rent objektiv: Kommissionen, som var nedsat om Grund-

loven, udtalte ikke noget specielt i Paragraffen om de kirkelige Midler; den siger altsaa Nul om dette Spørgsmaal. Nu kommer der et nyt Forslag i Folketinget, hvor der staar noget positivt, nemlig at de ikke maa anvendes til andre Formaal end dem, der er nærmere beskrevet. Der staar altsaa noget positivt; der sker en Forandring fra Nul til noget positivt. Hvis jeg saa siger til de menige Medlemmer: Tidligere stod der ikke noget om, hvorledes man skulde bære sig ad med Hensyn til de kirkelige Midler, nu siger vi noget; er det saa ikke bedst at tage det? — saa tror jeg, alle Medlemmer vil svare: Det er dog bedre at faa udtalt noget end ingenting at sige. Men dør glemmer det ærede Medlem, at vi maa føje to Kendsgerninger til. Vi maa føje til, at i den Kommissionsbetænkning, som forelaa, stod der mere end Nul. Der stod en Forklaring, nemlig at alle Partier gik ud fra, at Midlerne ikke skulde formindskes. Det stod der udtrykkeligt, og det var dog altid noget; men saaledes som det nu foreligger, staar der det stik modsatte, idet det ligefrem udtaltes: Udvalgets Flertal har med Forslaget kun ønsket at grundlovfæste gældende Praksis. Nu staar der altsaa, at det har været det konservative Partis Mening at grundlovfæste den gældende Praksis, den Praksis, som det konservative Parti her i Rigsdagen sammen med mig angreb paa det skarpeste, fordi vi mente, at der gennem flere Aar var sket noget lovstridigt — da det var fremme i sin Tid, var det ikke den nuværende Kirkeminister, der havde Ansvaret; han havde lige overtaget Embedet efter sin Forgænger.

Hvis disse Kendsgerninger var blevet nævnt for de menige Medlemmer, er det dog et Spørgsmaal, om de ikke havde sagt: Nej, vi kan da ikke gaa med til at godkende den Praksis, som det konservative Parti sammen med Venstre har været med til at angribe. Derfor mener jeg, at Førerne ikke maa paaberaabe sig de menige Medlemmer, navnlig hvis Førerne ikke kan dokumentere, at alle de faktisk foreliggende Forhold har været fremhævet for de menige Medlemmer. Og der var ingen, som kunde give de menige Medlemmer saa god Besked som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, som her i Landstinget har overværet alle Forhandlingerne om de kirkelige Midler. Hvis han ikke kunde huske dem — man kan jo ikke have alting præsent —, kunde han have spurgt det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) om, hvorledes det forholdt sig, saa vilde han have faaet Forklaringen. Altsaa Føreren, det ærede 2det Medlem for